

Дюймовочка

Жила на світі самотня жінка. Дітей вона не мала, хоча давно мріяла про донечку. Одного разу жінка пішла до старої чаклунки та сказала:

— Мені так хочеться мати донечку, хоч би й малесеньку-премалесеньку!..

— Це дуже просто влаштувати! — відповіла чаклунка. — Ось тобі ячмінне зернятко. Візьми його й посади у квітковий горщик. Побачиш, що буде.

Пішла жінка додому й посадила ячмінне зернятко у квітковий горщик. І щойно вона його полила — зернятко проросло! Із землі визирнули два листочки й ніжне стебельце. А на стеблині — велика чудова квітка, схожа на тюльпан. Та пелюстки квітки були щільно стулені: вона поки не розпустилася.

— Яка дивовижна квітка! — сказала жінка й поцілувала красиві пелюстки.

Тієї самої миті в серцевині квітки щось луснуло, і вона розкрилася. Усередині

сиділа жива дівчинка. Вона була маленька-премаленька, зростом із дюйм. Тому її й назвали Дюймовочкою.

Колиску для Дюймовочки зробили зі шкаралупи волоського горіха. Замість перини туди поклали кілька фіалок, а замість ковдри — пелюстку троянди.

Посередині столу жінка поставила тарілку з водою, а по її краях розклала квіти. Їхні довгі стеблинки купалися у воді, тому квіти довго залишалися свіжими. Для маленької Дюймовочки тарілка з водою видавалася справжнім озером, і дівчинка плавала ним на пелюстці тюльпана, мов на човнику.

Однієї ночі, коли Дюймовочка спала у своїй колисці, крізь відчинене вікно до кімнати залізла величезна стара жаба, мокра й потворна. Із підвіконня вона стрибнула на стіл і зазирнула до шкаралупи, у якій спала Дюймовочка під пелюсткою троянди.

— Яка гарненька! — сказала стара жаба. — Вона буде чудовою нареченою моему синові!

Вона схопила горіхову шкаралупу з дівчинкою та вистригнула крізь вікно до саду. Неподалік протікала річка, а під самим її берегом було багнисте болото. Саме тут, у трясовині, жила стара жаба зі своїм сином. Син був так само мокрий і потворний — достоту матуся!

— Ква, ква, брекке-ке-ке! — тільки й зміг промовити він, коли побачив маленьку дівчинку в горіховій шкаралупі.

— Тихіше ти! Ще розбудиш, і вона, бува, втече від нас, — сказала стара жаба. — Адже вона легша за пір'їнку. Давай віднесемо її на середину річки й посадимо там на листок латаття. Для такої крихітки це справжній острів. Звідти їй нізащо не втекти. А я тим часом влаштую для вас у трясовині затишне гніздечко.

У річці росло чимало латаття. Його широке зелене листя плавало по воді.

Найбільший листок був дуже далеко від берега! Жаба підпливла до цього листка й поставила на нього горіхову шкаралупу, у якій спала дівчинка.

Ну і злякалася бідна Дюймовочка, прокинувшись уранці! І як було не злякатися! Із усіх боків її оточувала вода, а берег ледь виднівся вдалині. Дюймовочка закрила оченята руками й гірко заплакала.

А стара жаба сиділа в трясовині та прикрашала свій будинок очеретом і жовтими квітками латаття. Щойно все було готове, вона разом зі своїм бридким синочком підпливла до листка, на якому сиділа Дюймовочка, щоб узяти її ліжечко й перенести до себе в будинок.

Солодко посміхнувшись, стара жаба низько присіла у воді перед дівчинкою та сказала:

— Це мій синок! Він стане твоїм чоловіком! Ви щасливо заживете із ним у нашій трясовині.

— Ква, ква, брекке-ке-ке! — тільки й зміг промовити синок.

Жаби взяли шкаралупу й попливли з нею. А Дюймовочка стояла одна посеред

річки на великому зеленому листку латаття й гірко-гірко плакала. Їй зовсім не хотілося жити у бридкої жаби й виходити заміж за її огидного сина.

Маленькі рибки, які плавали під водою, почули, що сказала стара жаба. Нареченого з матір'ю вони й раніше бачили. Тепер же вони висунули з води голови, щоб подивитися на наречену. Поглянувши на Дюймовочку своїми круглими оченятами, вони попливли на самісіньке дно й почали думати, що ж тепер робити. Їм було дуже шкода, що такій милій маленькій дівчинці доведеться жити разом із цими огидними жабами десь під корчем у густій трясовині. Не бувати цьому!

Рибки з усієї річки зібралися біля листка латаття, на якому сиділа Дюймовочка, і перегризли його стеблину.

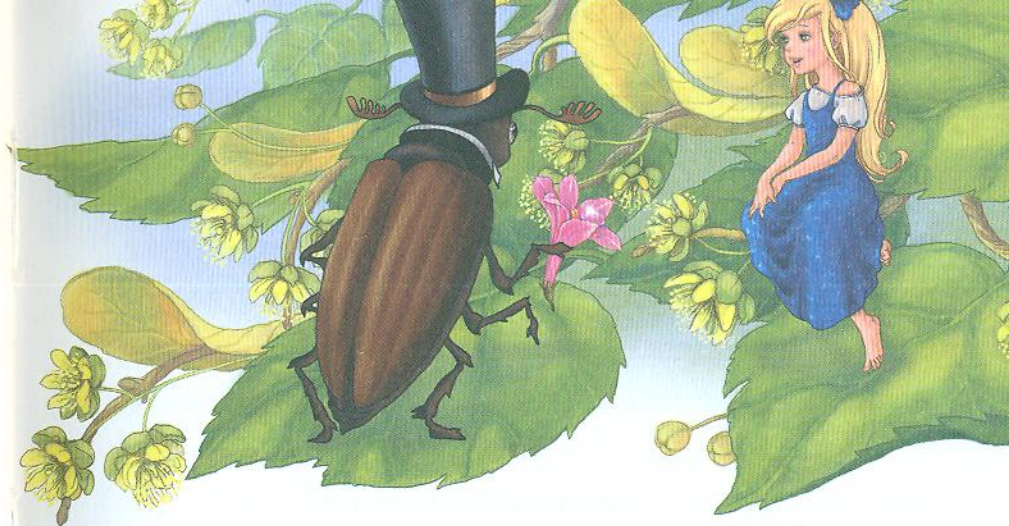
Листок поплив за течією. Течія була сильна, і він плыв дуже швидко. Тепер уже стара жаба ніяк не змогла б наздогнати Дюймовочку.

Дюймовочка плывла все далі й далі, а маленькі пташки, які сиділи в кущах, дивилися на неї та співали:

— Яка мила маленька дівчинка!

Легкий білий метелик постійно кружляв над Дюймовочкою і врешті опустився на листок. Надто сподобалася йому ця крихітна мандрівниця. А Дюймовочка зняла свій шовковий пасок, один кінець накинула на метелика, інший прив'язала до листка, і листок поплив іще швидше.

А неподалік саме пролітав хрущ. Він побачив Дюймовочку, схопив її й поніс на дерево. Як же злякалася бідна Дюймовочка, коли рогатий жук обхопив її лапками і злетів із нею високо в повітря! А хрущ і не переймається. Він уместився на гілці великого дерева, посадив поруч Дюймовочку, і вони познайомились.

— Яка ти гарна, Дюймовочко! — говорив хрущ, — хоча й анітрохи не схожа на хруща!

Потім до них завітали в гості інші хрущі, які жили на тому самому дереві. Вони зацікавлено роздивлялися Дюймовочку, а їхні доньки розводили крильцями, нічого не розуміючи.

— У неї лише дві ніжки! — казали одні.

— У неї ж вусиків немає! — промовляли інші.

— Яка вона слабенька, тоненька! Здається, от-от навпіл переламається, — повторювали треті.

— Дуже на людину схожа, і до того ж потворна, — вирішили врешті всі жуки.